

ALECU
POPOVICI

O zi cu Liliana

La capătul firului o voce bănuitoare. Parcă s-ar fi așteptat să cerem un bilet de favoare la... Adio, Charlie...

Liliana Tomescu nu și-a schimbat tonalitatea nici după ce a aflat scopul convorbirii. Poate îi „suspectează” pe ziaristi pentru că au scris rar despre ea, ca și cum ei ar fi vinovați că aparițiile sale pe scenă, în mari roluri, sînt din păcate, sporadice. Și dacă numele Liliane Tomescu nu a fost în fiecare seară pe afiș, „cota” popularității ei nu a scăzut de loc. A rămas un magnet — și ceea ce e cu totul remarcabil — pentru publicul de toate categoriile. Deci și pentru cei care vin să o vadă în Claudel, ca și pentru cei care o preferă într-o ȧarsă oarecare — de pildă Adio, Charlie. Cum a izbutit deci, să cucerească spectatorii? Cum de poate fi o dată tragică, vibrantă, sfișiată de tristețe, iar altă dată să inventeze gaguri care declanșează hohote de rîs? Se cuvine să-i aflăm și o scurtă biografie, atît pentru curiozitatea dv., cît și pentru volumele viitorilor istorici de teatru, care, sigur, nu o vor putea ignora.

— Sînt fiica unui medic, care, predestinație, cercetează „interioarele” (dar nu și caracterele) oamenilor de artă, lucrînd ca radiolog la Policlinica

Da, sint vesnic nemulțumită...

Tomescu

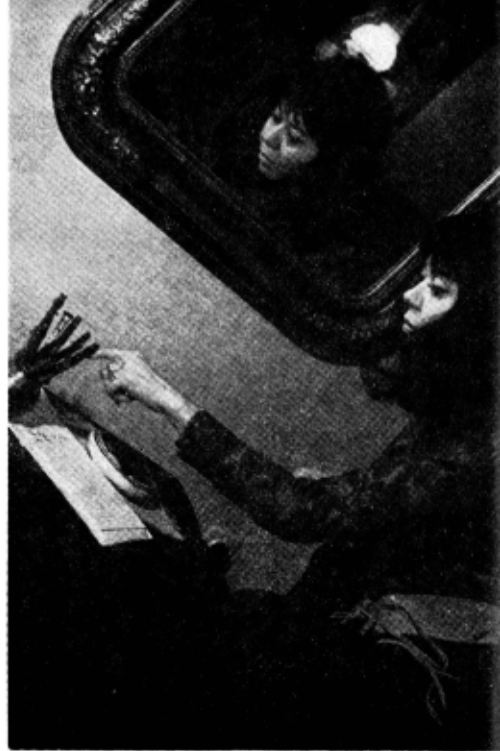
Artelor. Am urmat la călugărițe, apoi Școala Centrală. Ca orice „biografie interesantă”, și a mea cuprinde faptul că am căzut la „admitere” la teatru. Încăpăținată, de pe atunci, am frecventat voluntar cursurile la toate cele trei catedre de Actorie și la sfârșitul anului am dat din nou examen și... iar am căzut. Până la urmă, am reușit, am urmat „clasa” lui Mihai Popescu și am terminat studiile numai în trei ani. La „clasă” am jucat-o pe Eliza Doolittle, eu care aveam să mă întâlnesc pe scena teatrului Armatei după opt ani, alături de George Constantin. E un rol drag care mi-a dat aripi și m-a înscris pe traiectoria unui anume gen de roluri.

— *Ai recrutat la teatrul Armatei și i-ai rămas soldat, plutonier și acum... colonel credincios !*

— Da ! Aici am debutat sub auspiciile excelentului director care a fost marele actor Vraca, grădinar de tinere vlăstare, bucuros de succesul celor mai tineri, aristocrat pe scenă și de o mare distincție în viață. Alături de el am jucat în „Ruptura”, după care nu m-am mai despărțit de acest teatru. Sub auspiciile lui Vraca, generos cu talentul său și mai generos față de al altora,

Shakespeare și Dostoievski

Dacă sînt o vedetă ?

au crescut mulți tineri. Nu cunosc exact definiția „animatorului“, dar Vraca o personifica. Avea — nu demagogie — ci sincer o mare încredere în tineri.

— *Care e rolul în care crezi că ai realizat lucrul cel mai deplin ?*

— *Luna de moșteniților* de O'Neill. Da, acesta e rolul în care am dat cel mai mult. Caut explicații, se pot găsi, sau nu, dar rolul acesta m-a făcut să mă întâlnesc cu acele clipe ideale, dorite de toți actorii — contopirea cu personajul, vibrația la unison. Am mai dorit și alte roluri, dar le mai aștept...

— *Și rolul în care nu ai dat satisfacție ?*

— Nu cred că am jucat chiar prost în vreun spectacol !

— *Rolul pe care-l iubești cel mai mult ?*

— Ultimul !

— *Deci Adio, Charlie ! (Convorbirea se desfășura înainte de Schimbul.)*

— Da... Și, zău, că piesa nu e proastă. E o comedie reușită. Poate unora nu le place din snobism. Sigur, nu e Shakespeare, Sartre, sau Beckett, un *Nume*. Piesa are însă situații neașteptate, bine rezolvate. E greu de jucat într-o asemenea piesă, e complicat, dar e foarte plăcut... Publicul pleacă fericit de la spectacol, și mă întreb dacă nu și asta e, la urma urmei, una din menirile teatrului... Poate că am făcut erori estetice, dar spun ceea ce simt. Și de ce să ascundem, noi actorii iubim mult piesele care obțin succes !

— *Ai parteneri de scenă favoriți ?*

— Îmi place să joc nu numai cu actori buni, dar și conștiințioși. Ca George Constantin... și alții...

— *Și regizorul favorit ? La acest capitol vreau să-ți amintesc de faptul că ești socotită o actriță dificilă.*

— Regizorul favorit este Vlad Mugur, de care mă leagă și amintirile debutului, și afinități artistice. Poate că sînt o actriță dificilă pentru unii

Nu mi-e frică de rolurile de dramă

Știi ce greu e să faci să ridă lumea...

regizori. Nu accept o idee artistică ce nu are acoperire. Sînt o fanatică adeptă a muncii la spectacol în colectiv și de aceea nu cred că e bine ca unul să ordone și toți ceilalți să execute orbește fără a crede în ceea ce sînt invitați să facă. În acest sector sînt pentru colaborare pașnică și mai ales creatoare.

— *Deși ai jucat și multe roluri de dramă, publicul te cunoaște în primul rînd ca interpretă de comedii. Să fie o coincidență a faptului că genul e mai popular ?*

— Da, am jucat mai multe comedii, deși e mai greu de jucat în acest gen. Nu mi-e frică atît de rolurile de dramă (în care joc oricînd, cu plăcere), ci de cele din comedii, care sînt mult mai „periculoase”. Înfrunți publicul direct, spectatorul așteaptă de la tine totul pentru a rîde, și te simți singur, pe scenă ca în groapa cu lei. Știi ce greu e să faci să ridă lumea... artistic !

— *Ce părere ai de rolurile tale din film sau de la T.V. ?*

— În filme, am jucat mai de mult... Nu mi-a plăcut ce-am făcut, dar în general, nici nu-mi place munca asta... Nu-mi place nici să joc la televiziune. Aici totul se face prea repede, prea în pripă... Și apoi ceea ce izbutesti să realizezi pe micul ecran pierе la fel de iute...

— *Recunoști că aparițiile tale în cadrul spectacolelor de revistă, de estradă, au contribuit la ceea ce numim popularitate ?*

— Da ! Am apărut prima dată pe scena estradei în chip de... negresă. Genul mi-a dat mari satisfacții și am învățat mult, spun asta nu formal, ci ca toată convingerea. Vă amintiți de șlagărul „Cînd dansez cu el” ? L-am lansat eu !

— *Se spune că ești o nemulțumită. De ce ?*

— Da, sînt veșnic nemulțumită în primul rînd de mine, doresc să pot realiza mai mult, mai bine, apoi de unii colegi care își fac meseria funcționărește. Mi-ar plăcea ca toți oamenii care fac teatru să-l și iubească altfel

Să călătorească mult, mult...

Timidă... singuratică...

decît ea pe o slujbă oarecare, să dorească să ştie cît mai mult despre el... Iată de ce sînt nemulţumită ! Visez spectacole în care toţi interpreţii să aibă aceeaşi vibraţie, să realizeze armoniile Filarmoniceî din Los Angeles, să fie soliştii şi toţi — totodată — închegaţi în unitatea ansamblului.

— *Eşti o vedetă ?*

— Cred că publicul mă iubeşte şi cred că vine la teatru să mă vadă ! Dacă aceasta înseamnă a fi vedetă... Şi spre deosebire de o vedetă adevărată, eu sînt o timidă, o singuratică. Dar am noroc. Şi asta e mare lucru.

— *Şi dacă ai lua-o de la capăt, ai mai face actorie ?*

— Nu !

— *De ce ?*

— Nu pot să-ţi spun !

— *Autori favoriţi ?*

— Shakespeare şi Dostoievski !

— *Regie ai vrea să faci ? Toţi actorii visează tainic să facă regie !*

— Nu, n-am nici o chemare, şi spre deosebire de alţii, care nu o au, ea şi mine, eu chiar nici nu fac !

— *Ce crezi despre regizoare ?*

— E greu de răspuns, deşi cred că bărbaţii (şi ca regizori) sînt mai obiectivi şi deci mai independenţi !

— *Ce-ţi doreşti ? Dacă ai fi într-un basm, ce dorinţi ai cere să-ţi fie îndeplinite ?*

— Să călătorească mult, mult de tot, în toate ţările. Am făcut cîteva turnee în străinătate, în Israel, Italia (cu Teatrul Naţional din Cluj, avînd un public de o mare receptivitate) şi a fost minunat. Aş vrea să joc mult, dar să şi călătorească mult...

— *Mulţumesc, şi de abia aştept să te văd în Schimbul...*

Liliana Tomescu ne-a zîmbit cu toţi dinţii... Era zîmbetul său de comedie, sau cel de dramă ?...

...La urma urmei e treaba regizorilor.